

РЕШЕНИЕ

№ 34476

гр. София, 21.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 13.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **6361** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 87 и сл. от Закона за убежището и бежанците.

Делото е образувано по жалбата от Р. Т. – гражданин на Р. Т., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № УП-ОК14/23.05.2025 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебното заседание жалбоподателят не се явява. Представяван е от упълномощен адвокат, който: поддържа жалбата с доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на оспорваното решение, алтернативно за нищожност, понеже интервюиращият орган е „излязъл извън пределите на компетентността, която има по чл. 70 ЗУБ“; не ангажира доказателства, различни от приложените в административната преписка.

Ответникът не е представяван и не е изразил становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди писмените доказателства, съдържанието на оспорваното решение и доводите на страните, приема следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

Жалбоподателят Р. Т. е гражданин на Т., роден в град

Д. П. на 16.05.1983 г., мюсюлманин - сунит, неженен. Процесната молба за закрила е подадена на 08.05.2025 г. С търсещия закрила е проведено интервю на 14.05.2025 г. Според обясненията му: напуснал нелегално Т. през есента на 2024 г., когато влязъл в Република България, не по законоустановения ред, укрит в камион; на 22.04.2025 г. (около шест месеца по - късно) бил задържан от българските власти при „рутинна проверка на документи“, едва след което подал

процесната молба за закрила; като причина да напусне страната си посочил заведено срещу него дело за обида на президента, образувано заради изразено мнение в Туитър, че президентът на страната не е справедлив към народа си; в Т. е живял в [населено място], а през последните години в [населено място], където към момента живее цялото му семейство; има роднини в Германия и в Гърция; като кюрд е имал проблеми в страната си на произход - преди 30 години турското правителство запалило кюрдските села и много негови близки пострадали; в Т. кюрдите не са приети, а неговите родители са страдали много от правителството.; преди шест години турски граждани запалили негов магазин; многократно е имал проблеми с турската полиция, като при някои от тях е имало насилие от страна на властите; за последно е имал проблеми с полиците две години преди да напусне страната си; посещавал седалището на партия ХДП - Демократична партия на народите, но не е извършвал политическа дейност; съдействал при организацията по време на митинги, раздаването на брошури и др.; преди 14 години е излежавал присъда от три години, след което бил освободен от Върховния съд на Т.; не желае да се завърне в Т., заради заведеното срещу него дело и заплахата да бъде затворен; в страната му се оказва натиск срещу кюрдите, и има ясно разделение между тях и останалите турци; самите турски граждани не харесват и дори мразят кюрдите; желае да остане в България, тъй като в страната няма дискриминация. В подкрепа на устните си твърдения не е представил по време на административното производство писмени доказателства.

С процесното решение председателят на ДАБ е обсъдил описаните по – горе твърдения на чужденеца, като приел, че: бежанската история е несъотнесима към търсената международна закрила, защото липсват правдоподобни и добре аргументирани твърдения за причините да напусне Т.; съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН „не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“. Отчитайки, че по отношение на чужденеца са наложени по реда на ЗЧРБ принудителни административни мерки интервюиращият орган е обърнал специално внимание и на факта, че е пребивавал няколко месеца в РБ, без да подаде молба за международна закрила, заключавайки, че не е имал намерение да се ползва от такава. Ответникът е анализирал и детайли от историята, като е направил изводи, че молителят не е бил подложен на непосредствена опасност за живота му. В решението са изложени мотиви за липса на основания да бъде предоставен статута на бежанец и хуманитарен статут, с оглед нормите на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, с позоваване и на съответната справка от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ.

Настоящият състав на Административен съд София – град, като споделя крайните изводи за липса на основания да бъде предоставена международна закрила приема, че оспорваното Решение № УО-ОК14/23.05.2025 г. на интервюиращ орган от ДАБ е правилно и законосъобразно. Съдът не намира основания (арг. чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК) да отмени решението, тъй като приема, че то: изпълнява изискванията за форма (чл. 59, ал. 1 АПК); изводите му като цяло съответстват на материалноправните норми на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ; в административното производство са установени всички, релевантни за случая факти и обстоятелства; не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т.т. 1, 2, 4 ЗУБ, в ускорено производство. Не са налице твърденията от оспорващия пороци на същото. Решението е постановено на основание чл. 70, ал. 1, вр. чл. 13, ал. 1, т.т. 1, 2, 12 ЗУБ, в ускорено производство. Според чл. 70, ал. 1 ЗУБ, „при наличие на основания по [чл. 13, ал. 1](#) в срок до 14 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата, като явно неоснователна“. В случая изцяло са съобразени тези условия, предвид датата, на която е подадена молбата за закрила, датата на постановяване на оспорваното

решение и основанията на чл. 13, ал. 1, т.т. 1, 2, 4 ЗУБ, на които се позовава интервюиращият орган и който са подкрепени от изложените в решението му мотиви. Така интервюиращият орган е действал в рамките на делегираната му от ЗУБ материална компетентност.

Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея – чл. 8, ал. 1 ЗУБ. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец, понеже (както вече се каза) твърденията за страх от отмъщение на личностна основа остават недоказани. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, от 29.04.2004 г., „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Нормите на § 1 и § 2, чл. 4 пък, определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Според правилото на § 5, чл. 4, „когато държавите-членки прилагат принципа, съгласно който молителят трябва да обоснове своята молба, и когато определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства, тези аспекти не изискват потвърждение, когато са изпълнени

следните

условия:

а) молителят реално е положил усилия да обоснове своята молба; б) всички относими елементи, с които молителят разполага, са били представени и е било дадено задоволително обяснение за липсата на останалите доказателствени елементи; в) декларациите на молителя са преценени за свързани и достоверни и те не противоречат на известните и относими към неговия случай общи и конкретни информации; г) молителят е представил молбата си за международна закрила във възможно най-ранния момент, освен ако молителят може да посочи определени причини за това, че не го е направил, и д) общата достоверност на твърденията на молителя е могла да бъде установена“. Настоящият съдебен състав приема, че за случая, когато „определени аспекти на неговите декларации не се подкрепят от документни или други доказателства“ не са на изпълнени в кумулативна съвкупност условията, по смисъла на, чл. 4, § 5, б.б. „б – д“, да не бъде изисквано потвърждение на спорните аспекти.

Внимателният анализ на описания в протокола от интервюто разказ сочи на липса, на макар и косвени, неоспорими доказателства, подкрепящи твърденията, които конструират бежанската история.

Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на [чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”](#). Чл. 15 (букви

„а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки.

Хуманитарен статут (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) може да бъде предоставен на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Съдът приема, че ответникът обосновано е преценил да отхвърли молбата за закрила. Така, по отношение Р. Т. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като изброените в ал. 1 на чл. 9 ЗУБ. Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила. Не се установява, по отношение на молителя да е съществувала реална опасност за живота му (включително по причини от лично естество), която да е била повод за напускането на Р. Т.. Преценката за необходимостта от предоставянето на субсидиарна защита се обуславя и от това, доколко молителят е успял да докаже, че е специфично засегнат, поради присъщи на личното му положение елементи. Ответникът основателно е приел, че изложената по време на интервютата бежанска история не обосновава приложението на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Издаденото от интервюиращия орган Решение № 6УП-ОК14/23.05.2025 г. следва да бъде оставено в сила, като материално и процесуално правилно, и законосъобразно.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90, ал. 2, вр. ал. 1 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Р. Т. – гражданин на Р. Т., против издадено от интервюиращ орган от Държавна агенция за бежанците, при Министерски съвет РЕШЕНИЕ № УП-ОК14/23.05.2025 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне на международна закрила - статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, предвид чл. 85, ал. 3 ЗУБ.

СЪДИЯ: